

Пожежна безпека і підприємницька діяльність

Дозвільні документи у сфері пожежної безпеки

Відповідно до ст. 57. Кодексу цивільного захисту України та Порядку подання і реєстрації декларації відповідності матеріально-технічної бази суб'єкта господарювання вимогам законодавства з питань пожежної безпеки затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 5 червня 2013 р., № 440, початок роботи новоутворених підприємств, початок використання суб'єктом господарювання об'єктів нерухомості (будівель, споруд, приміщень або їх частин) здійснюється суб'єктом господарювання на підставі поданої **декларації відповідності матеріально-технічної бази суб'єкта господарювання вимогам законодавства з питань пожежної безпеки** (далі – декларація), а для суб'єктів господарювання з високим ступенем ризику[1] (перелік суб'єктів господарювання з високим ступенем ризику визначається центральним органом виконавчої влади, який здійснює державний нагляд у сферах техногенної та пожежної безпеки, за погодженням із центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну регуляторну політику, у сфері дозвільної системи і ліцензування господарської діяльності) – також за наявності позитивного висновку за результатами оцінки (експертизи) протипожежного стану підприємства, об'єкта чи приміщення (далі – оцінка протипожежного стану).

Декларація не подається:

1) на використання торговельних місць, кіосків та контейнерів, якщо їх розміщено на ринку відповідно до схеми, погодженої з

органом державного пожежного нагляду;

2) орендарем об'єкта нерухомості (особою, яка використовує об'єкт нерухомості за цивільно-правовим договором, що не передбачає перехід права власності на цей об'єкт) за умови, що декларацію на об'єкт нерухомості зареєстровано власником;

3) на використання об'єктів, що в установленому законодавством порядку приймаються в експлуатацію після завершення будівництва, реконструкції, реставрації, капітального ремонту.

Суб'єкт господарювання набуває право вчиняти дії щодо провадження господарської діяльності, передбачені частиною другою цієї статті, з дня реєстрації декларації відповідним дозвільним органом.

Особи, які подали декларацію, несуть передбачену законом відповідальність за достовірність даних, зазначених у поданій декларації.

В декларації визначається наступна інформація:

- 1. Повне найменування суб'єкта господарювання**
- 2. Керівник (посадова особа виконавчого органу) суб'єкта господарювання**
- 3. Ідентифікаційний код юридичної особи або реєстраційний номер облікової картки платника податку чи серія та номер паспорта (для фізичних осіб, які через свої релігійні переконання відмовилися від прийняття такого номера та повідомили про це відповідному органу державної податкової служби і мають відмітку в паспорті)**
- 4. Номер телефону, телефаксу**
- 5. Адреса електронної пошти**
- 6. Місце реєстрації суб'єкта господарювання**
- 7. Ступінь ризику (відповідно до критеріїв, за якими оцінюється ступінь ризику від провадження господарської діяльності та визначається періодичність здійснення планових заходів державного нагляду (контролю) у сфері техногенної та пожежної безпеки**

8. Об'єкт (об'єкти) нерухомості, що декларується (декларуються), та його (їх) місце розташування (зазначаються всі будівельні та конструктивні характеристики об'єкта (об'єктів) нерухомості, назва, функційне призначення, площа, кількість поверхів, кількість робочих місць/відвідувачів, індекс, область, місто, район, вулиця, номер будівлі), а також:

– наявність та стан утримання території (зазначається, відповідно до яких пунктів Правил пожежної безпеки в Україні, затверджених наказом МВС від 30 грудня 2014 р. № 1417 (далі – Правила), утримується територія);

– стан утримання будинків, приміщень та споруд (зазначається, відповідно до яких пунктів Правил утримується будівля, приміщення та споруди)

– стан утримання евакуаційних шляхів і виходів (зазначається, відповідно до яких пунктів Правил утримуються евакуаційні шляхи і виходи (коридори, сходові клітки, двері тощо)

– стан утримання електрогосподарства (зазначається, відповідно до яких пунктів Правил утримується електрогосподарство)

– стан утримання систем опалення вентиляції і кондиціонування (зазначається, відповідно до яких пунктів Правил утримуються зазначені системи за їх наявності, або зазначається, що системи відсутні чи перебувають на балансі та обслуговуванні орендодавця)

– стан утримання газового обладнання (зазначається, відповідно до яких пунктів Правил утримується газове обладнання за його наявності, або зазначається, що таке обладнання відсутнє чи перебуває на балансі та обслуговуванні орендодавця)

– наявність та утримання автоматичних установок протипожежного захисту (зазначається, що об'єкт нерухомості обладнано

автоматичними установками протипожежного захисту, які перебувають у справному стані та обслуговуються, найменування організації, дата та номер ліцензії суб'єкта господарювання, що здійснює технічне обслуговування та спостереження за системами, ким та коли підписано акт приймання систем або зазначається, що наявність таких систем не вимагається або вони перебувають на балансі та обслуговуванні орендодавця)

– наявність та утримання систем внутрішнього та зовнішнього протипожежного водопостачання (зазначається, що об'єкт нерухомості обладнано системами протипожежного водопостачання (пожежні крани та пожежні гідранти), які перебувають у справному стані та обслуговуються, або зазначається, що наявність таких систем не вимагається або вони перебувають на балансі та обслуговуванні орендодавця)

– наявність та утримання пожежної техніки та первинних засобів пожежогасіння (зазначається, що об'єкт нерухомості забезпечено пожежною технікою та первинними засобами пожежогасіння (вогнегасниками) відповідно до вимог Правил, які перебувають у справному стані та обслуговуються, або зазначається, що наявність пожежної техніки не вимагається).

Перелік об'єктів, які підлягають обладнанню системами пожежної сигналізації та пожежогасіння і тип системи передавання тривожних сповіщень та управління евакуюванням людей визначаються в додатках до ДБН В.2.5.-56:2014 від 01.07.2015 року

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Початок роботи новоутворених підприємств або початок використання суб'єктом господарювання об'єктів нерухомості без зареєстрованої декларації відповідності матеріально-технічної бази суб'єкта господарювання вимогам законодавства у сфері пожежної безпеки, для яких подання такої декларації є обов'язковим, – тягне за собою накладення штрафу на громадян – суб'єктів підприємницької діяльності і посадових осіб – від

сорока до ста неоподатковуваних мінімумів доходів громадян /від 680,00 грн. до 1700 грн./ (ст 175-² КУпА).

Надання суб'єктом господарювання дозвільному органу або адміністратору недостовірної інформації щодо відповідності матеріально-технічної бази вимогам законодавства – тягне за собою накладення штрафу від однієї тисячі до двох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян /від 17 000,00. до 34000 грн./ (ч.3 ст. 164 КУпА).

До повноважень Центральні органи виконавчої влади, які здійснюють державний нагляд у сфері техногенної та пожежної безпеки, також належить можуть звертатися до адміністративного суду щодо застосування заходів реагування у вигляді повного або часткового зупинення до повного усунення порушень вимог законодавства у сфері техногенної та пожежної безпеки роботи підприємств, окремих виробництв, виробничих ділянок, експлуатації будівель, об'єктів, споруд, цехів, ділянок, а також машин, механізмів, устаткування, транспортних засобів, зупинення проведення робіт, у тому числі будівельно-монтажних, випуску і реалізації пожежонебезпечної продукції, систем та засобів протипожежного захисту, надання послуг, якщо ці порушення створюють загрозу життю та/або здоров'ю людей (ст. 67 Кодексу цивільного захисту України)

[1] Відповідно до п. 3 Постанови КМУ Про затвердження критеріїв, за якими оцінюється ступінь ризику від провадження господарської діяльності та визначається періодичність здійснення планових заходів державного нагляду (контролю) у сфері техногенної та пожежної безпеки Державною службою з надзвичайних ситуацій від 27 грудня 2017 р. № 1043 З до суб'єктів господарювання з високим ступенем ризику відносяться суб'єкти:

1) які провадять діяльність на території та/або в приміщеннях, що належать їм на праві власності, володіння, користування:

об'єктів підвищеної небезпеки, а також об'єктів, що мають стратегічне значення для економіки і безпеки держави (у сфері оборони; паливно-енергетичному комплексі; транспортній галузі; підприємства, що забезпечують розміщення і зберігання матеріальних цінностей державного резерву; авіаційній та ракетно-космічній, машинобудівній, харчовій промисловості; металургійному, хімічному комплексах; поліграфії), та метрополітенів;

промислових, складських будівель (споруд), зовнішніх установок, які за категорією вибухопожежної небезпеки відносяться до категорії "А" або "Б";

промислових будівель (споруд), зовнішніх установок, які за категорією пожежної небезпеки відносяться до категорії "В", площею 5 тис. кв. метрів та більше;

складських будівель (споруд), зовнішніх установок, які за категорією пожежної небезпеки відносяться до категорії "В", площею 10 тис. кв. метрів та більше;

об'єкти, які за класом наслідків (відповідальності) належать до об'єктів із значними наслідками (ССЗ);

об'єктів, які є будинками та/або спорудами з умовною висотою понад 47 метрів;

об'єктів, які є пам'ятками культурної спадщини національного значення;

об'єктів, для яких показник ризику від провадження господарської діяльності суб'єкта господарювання становить від 5×10^{-6} до 1×10^{-5} включно;

2) які є державною, регіональною, комунальною, об'єктовою аварійно-рятувальною службою, а також аварійно-рятувальною

службою громадської організації.

Договір купівлі – продажу

Характеристика договору купівлі – продажу

Договір купівлі-продажу – один із найбільш розповсюджених договорів у цивільному обігу.

Договір купівлі-продажу – це договір, за яким одна сторона (продавець) передає або зобов'язується передати майно (товар) власність другій стороні (покупцеві), а покупець приймає або зобов'язується прийняти майно (товар) і сплатити за нього певну грошову суму (ціну).

Істотними умовами договору купівлі-продажу вважаються умови про предмет і ціну. Доки сторони не дійдуть згоди щодо цих двох умов, договір не може вважатись укладеним, незважаючи на погодження всіх можливих інших умов. Предмет договору – це майно (товар), яке продавець зобов'язується передати покупцеві. Тобто предметом договору купівлі-продажу може бути товар, який є у продавця на момент укладення договору або буде створений (придбаний, набутий) продавцем у майбутньому.

Сторонами договору купівлі-продажу є продавець і покупець.

Покупець – це сторона договору купівлі-продажу, яка приймає або зобов'язується прийняти майно (товар) і сплатити за нього певну грошову суму (ціну). Покупцем може бути як фізична особа

(людина) так і юридична (підприємство, установа, організація), держава. Якщо Ви не досягли чотирнадцяти років (малолітня особа), Ви маєте право самостійно вчиняти лише дрібні побутові право-чини. Тобто договір купівлі-продажу може бути Вами укладений, якщо він спрямований на задоволення побутових потреб (наприклад, їжа, безалкогольні напої тощо) і стосується предмета, який має невисоку вартість.

Якщо Ваш вік становить від чотирнадцяти до вісімнадцяти років (неповнолітня особа), крім наведених вище видів договору купівлі-продажу Ви маєте право вчиняти інші види договору за згодою батьків (усиновлювачів) або піклувальників. При цьому необхідно знати, що на вчинення Вами, наприклад, договору купівлі-продажу транспортного засобу або нерухомого майна повинна бути письмова нотаріально посвідчена згода батьків (усиновлювачів) або піклувальника і дозвіл органу опіки і піклування.

Відповідно до законодавства Вам не може бути відмовлено у вчиненні договору купівлі-продажу (крім передбачених випадків, зокрема відповідно до Правил роздрібної торгівлі алкогольними напоями та Правил роздрібної торгівлі тютюновими виробами, продавець повинен відмовити Вам у продажу таких товарів. Адже, продаж алкогольних напоїв та тютюнових виробів громадянам, які не досягли 18-річного віку, забороняється. Крім того, в разі виникнення сумніву щодо віку покупця продаж алкогольних напоїв здійснюється за умови пред'явлення документу, що засвідчує його вік.

Законодавством також передбачено, що фізична особа, яка визнана в судовому порядку обмеженою в дієздатності, може самостійно вчиняти лише дрібні побутові правочини. Правочини щодо розпорядження майном та інші правочини, що виходять за межі дрібних побутових, вчиняються особою, цивільна дієздатність якої обмежена, за згодою піклувальника.

Якщо в договорі купівлі-продажу покупцем виступає юридична особа, то договори, які укладаються, не повинні суперечити

цілям їх діяльності, передбаченим в установчих документах.

Продавець – це сторона договору купівлі-продажу, яка передає або зобов'язується передати майно (товар) у власність другій стороні (покупцеві). Продавцем може бути також як фізична особа (людина), так і юридична (підприємство, установа, організація), держава.

Право продажу майна належить власникові. Тобто це означає, що приймати рішення про відчуження майна має право лише власник, оскільки відповідно до договору купівлі-продажу продавець зобов'язаний передати покупцю не тільки саме майно, але й право власності на нього. Однак у деяких випадках законодавством передбачається, що право розпорядження майном може належати і не власнику. Зокрема, у законодавстві передбачається поняття примусового продажу, підставами для якого можуть бути продаж описаного

- боржника майна, продаж заставленого майна тощо.
- укладенні договору купівлі-продажу не обов'язково брати участь власникові. Він може здійснити свої права через представника.

Форма договору купівлі-продажу залежить від різновиду цього договору. Наприклад, договір роздрібної купівлі-продажу не вимагає письмової форми, оскільки відповідна угода повністю виконується сторонами у момент її вчинення (ст. 206 ЦК України). Договори купівлі-продажу між юридичними особами та інші договори відповідно до вимог ст. 208 ЦК України повинні укладатися в письмовій формі. Договір купівлі-продажу земельної ділянки, єдиного майнового комплексу, житлового будинку (квартири) або іншого нерухомого майна укладається у письмовій формі і підлягає нотаріальному посвідченню та державній реєстрації (ст. 657 ЦК України).

Зразок договору купівлі – продажу.

Оновлений план-графік проведення документальних перевірок на 2018 рік станом на 07.05.2018 року

Завантажити: [Plan_2018_05_na_sayt](#)

Працевлаштування студента денної форми

Особливості оформлення працевлаштування студента денної форми

Студенти денної форми навчання працевлаштовуються на загальних засадах. Зазвичай, працевлаштування студентів здійснюється на умовах неповного робочого часу, аби мати змогу відвідувати заняття у навчальному закладі. Однак їх приймають на роботу на

основне місце, а не за сумісництвом.

Якщо студент стаціонару працевлаштовується в організацію, з ним укладають трудовий договір за основним місцем роботи. А якщо студент працевлаштовується вперше, організація має оформити йому трудову книжку у порядку і в строки, передбачені Інструкцією про порядок ведення трудових книжок працівників, затвердженою наказом Мінпраці, Мін'юсту, Мінсоцзахисту від 29.07.1993 № 58.

Факт працевлаштування не впливає на право студента на отримання стипендії. Так, відповідно до пункту 4 Порядку призначення і виплати стипендій, затвердженого постановою КМУ від 12.07.2004 № 882 (далі – Порядок), стипендії призначають студентам за результатами навчання у професійно-технічних і вищих навчальних закладах (наукових установах). Увага! Пункт 6 Порядку передбачає, що на час проходження практики або іншої трудової діяльності, яка провадиться з дозволу навчального закладу, стипендіат зберігає право на отримання стипендії. Однак, навіть за умови, що претендент на працевлаштування такого дозволу не отримав, підстав для позбавлення його стипендіального забезпечення немає.

ОСОБЛИВОСТІ ПРАЦІ СЕЗОННИХ ПРАЦІВНИКІВ

ОСОБЛИВОСТІ ПРАЦІ СЕЗОННИХ

ПРАЦІВНИКІВ у 2018 році

Статтею 7 Кодексу Законів про працю України передбачено, що особливості регулювання праці тимчасових і сезонних працівників встановлюються законодавством. На сьогодні в Україні є чинним (в частині, що не суперечить Конституції України та законодавству України) Указ Президії Верховної Ради СРСР «Про умови праці робітників і службовців, зайнятих на сезонних роботах» від 24.09.1974 року № 310-IX (далі – Указ № 310). Відповідно до ст. 1 зазначеного Указу сезонними вважаються роботи, які внаслідок природних і кліматичних умов можуть виконуватися лише протягом певного періоду (сезону), але не більше 6 місяців.

Сезонний трудовий договір є різновидом строкового трудового договору. Він укладається на строк, що не перевищує тривалості сезону, яка, у свою чергу, не може перевищувати шести місяців. Тобто, сезонними вважаються роботи, які характеризуються наступними ознаками:

1) містяться в Списку сезонних робіт і сезонних галузей затвердженому Постановою Кабінету Міністрів України від 28.03.1997 року № 278;

2) їх тривалість не перевищує шести місяців.

Таким чином, під час приймання на сезонні роботи трудовий договір з працівником можна укласти на строк, який не перевищує тривалості сезону, тобто 6 місяців.

Слід зазначити, що при укладенні сезонного трудового договору роботодавець зобов'язаний попередити працівника про сезонний характер роботи (п. 3 Указу № 310), що відображається в наказі (розпорядженні) про прийом на роботу, у якому зазначається, що даний працівник приймається саме на сезонну роботу. Працівник не може бути допущений до роботи без укладення трудового договору, оформленого наказом чи розпорядженням власника або уповноваженого ним органу, та повідомлення центрального органу виконавчої влади з питань забезпечення формування та реалізації державної політики з адміністрування єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування про прийняття працівника на роботу в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України. Також необхідно мати на увазі, що при укладенні сезонного договору не встановлюється

випробувальний термін (п. 5 Указу № 310).

Важливо знати, що на сезонних працівників розповсюджуються умови і положення, передбачені Правилами внутрішнього трудового розпорядку та колективного договору, що діють на підприємстві (тривалість робочого часу і відпочинку, оплата праці, матеріальне стимулювання, умови і охорона праці тощо).

Слід звернути увагу, що відповідно до ч. 9 ст. 6 Закону України «Про відпустки» сезонним працівникам відпустка надається пропорційно відпрацьованому часу. Тому, оскільки п. 10 Указу № 310 право на відпустку та грошову компенсацію взамін невикористаних днів відпустки сезонним працівникам не передбачено, така норма не підлягає застосуванню, позаяк суперечить Закону.

Працівники, зайняті на сезонних роботах, після закінчення таких робіт звільняються з підстави, передбаченої п. 2 ст. 36 КЗпП, – закінчення строку. При цьому днем звільнення вважатиметься останній день сезонної роботи. Якщо ж працівник після закінчення сезонної роботи продовжуватиме працювати або тривалість такої роботи перевищить шість місяців, трудовий договір із цим працівником буде вважатися таким, що укладений на не визначений строк.

Разом з тим, відповідно до п. 6 Указу № 310 сезонні працівники за наявності умов, визначених у ст. 39 КЗпП (в разі його хвороби або інвалідності, які перешкоджають виконанню роботи за договором, порушення власником або уповноваженим ним органом законодавства про працю, колективного або трудового договору та у випадках, передбачених ч. 1 ст. 38 КЗпП України) мають право достроково з власної ініціативи розірвати трудовий договір. При цьому про своє звільнення сезонні працівники попереджають роботодавця письмово за 3 дні.

Роботодавець з власної ініціативи має право звільнити працівника, зайнятого на сезонних роботах, до закінчення строку трудового договору, крім загальних підстав, передбачених трудовим законодавством України, також за додатковими підставами, установленними в п. 7 Указу № 310. Зокрема, у разі: припинення робіт на підприємстві на строк понад два тижні з причин виробничого характеру чи скорочення робіт на цьому підприємстві; нез'явлення працівника на роботу безперервно протягом більше одного місяця внаслідок тимчасової непрацездатності.